

A Szegedi Törvényszék a [REDACTED] által képviselt **DR. ALEXIN ZOLTÁN** Szeged, [REDACTED] ajtószám alatti lakos felperesnek - a [REDACTED] által képviselt **ORSZÁGOS EGÉSZSÉGBIZTOSÍTÁSI PÉNZTÁR** 1139 Budapest, Váci út 73/A. szám alatti székhelyű alperes ellen személyes adatok védelme iránt indított perében meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A törvényszék **kötelezi** az alperest, hogy a nyilvántartásában kezelt, 2005. január 1. napja előtt keletkezett, a felperesnek az Egészségbiztosítási Alapból finanszírozott egészségügyi ellátásaival kapcsolatos elszámolási adatait 15 napon belül fossza meg a személyes azonosítás lehetőségétől.

Ezt meghaladóan a keresetet **elutasítja**.

A felek maguk viselik saját költségeiket.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül van helye fellebbezésnek, amelyet írásban, 3 példányban, a Szegedi Ítéltáblához címezve a Szegedi Törvényszéknél kell előterjeszteni.

A bíróság tájékoztatja a feleket, hogy a másodfokú bíróság tárgyaláson kívül bírálhatja el a fellebbezést, ha

- ezt a fellebbezési határidő lejárta előtt a felek közösen kérték,
- a fellebbezés csak a perköltség viselésére vonatkozik, csak a teljesítési határidővel kapcsolatos, továbbá, ha csak az ítélet indokolása ellen irányul és a fellebbező fél a fellebbezésben nem kérte tárgyalás tartását.

Ha a fellebbező fél akár a fellebbezésében, akár a másodfokú bíróság felhívására, illetve a fellebbező fél ellenfele a másodfokú bíróság felhívására tárgyalás tartását kéri, a fellebbezést tárgyaláson kell elbírálni.

Az ítéltábla előtti eljárásban az ítélet, valamint az ügy érdemében hozott végzések elleni fellebbezést előterjesztő fél számára a jogi képviselet kötelező. Erre tekintettel a jogi képviselő közreműködése nélkül eljáró fél perbeli cselekménye, nyilatkozata hatálytalan.

INDOKOLÁS

I.

- 1.) Az alperes mint társadalombiztosítási igazgatási szerv egészségügyi és személyazonosító adatokat kezel - köztük az egészségügyi ellátások tervezése, szervezése, költségek tervezése, elszámolása, finanszírozása, elszámolása céljából az egészségügyi és a hozzájuk kapcsolódó személyes adatok kezeléséről és védelméről szóló 1997. évi CLVII. törvény (a továbbiakban:

Szegedi Törvényszék
23.P.20.216/2016/9.

Eüak.) 22. § (1) - (6) bekezdéseinek rendelkezései szerint, az Eüak. 4. § (2) bekezdés g) pontjában foglalt célok teljesítése érdekében.

2.) Az Eüak. eredetileg nem határozta meg az adatok megőrzési idejét.

3.) Az egészségbiztosítás hatósági felügyeletéről szóló 2006. évi CXVI. törvény 22. § (7) bekezdése 2007. január 1-jei hatálybalépéssel az Eüak. 22. §-át új (5) és (6) bekezdésekkel egészítette ki.

Az új (6) bekezdés szerint: *„Az (5) bekezdés szerinti adatokat azok felvételétől számított öt évig, amennyiben az adatkezeléssel érintett ügyben bírósági eljárás indult, akkor az ügy lezárásának időpontjáig lehet kezelni. Ezt követően az adatokat meg kell semmisíteni.”* A módosító törvény átmeneti rendelkezést nem tartalmazott.

A törvény e szakaszhoz fűzött indokolása a szükséges törvénymódosításokra utalt.

4.) A döntéselőkészítéshez szükséges adatok hozzáférhetőségének biztosításáról szóló 2007. évi CI. törvény 10. § (2) bekezdése az Eüak. 22. § (6) bekezdése helyébe a következő rendelkezést léptette:

„Az (5) bekezdés szerinti adatokat azok felvételétől számított tíz évig, amennyiben az adatkezeléssel érintett ügyben bírósági eljárás indult, akkor az ügy lezárásának időpontjáig lehet kezelni. Ezt követően az adatokat meg kell fosztani a személyes azonosítás lehetőségétől.”

E törvény hatályba léptető rendelkezése (12. § (1) bekezdés) értelmében az Eüak-ra vonatkozó módosítás 2007. július 25. napján lépett hatályba.

A módosító törvény átmeneti rendelkezést nem tartalmazott.

A módosító törvény 10. § (2) bekezdéséhez fűzött indokolás szerint: *„Az 1997. évi XLVII. törvény 22. § (6) bekezdése idén január 1-je óta hatályos szabályozása szerint az adatokat csak öt évig lehet kezelni. E törvény 10. § (2) bekezdésében lévő módosítás azért indokolt, mert egyfelől az OEP feladatainak ellátásához is szükséges a hosszabb idejű adattárolás, mivel egyes szabályok öt évnél hosszabb időtávot érintően rendelkeznek egyes gyógyászati segédeszköz, illetve egyedi méltányosság keretében nyújtott ellátások jogosultságáról. Másfelől, a hatásvizsgálatokhoz felhasználható adatok törlése egyes, hosszabb távú folyamatok vizsgálatát lehetetlenné, vagy rendkívül költségessé teszi, míg adatvédelmi szempontból csak az azonosíthatóság megszüntetése indokolt - az érdemi adatok törlése nem”.*

5.) Az Eüak. 22. § (6) bekezdését az egyes egészségügyi tárgyú törvények módosításáról szóló 2008. évi CVI. törvény 73. § (8) bekezdése ismételten módosította a következők szerint:

„Az Eüak. 22. §-ának (6) bekezdésében a „tíz” szövegrész helyébe a „15” szöveg lép.”

A módosítás 2009. január 1-jén lépett hatályba (a módosító törvény 73. § (1) bekezdése alapján), a módosító törvény átmeneti rendelkezést nem tartalmazott.

E módosító törvénynek a 73 - 78. §-ához fűzött indokolása szerint: *„Tudományos, népegészségügyi és egészségpolitikai szempontból egyes jogszerűen kezelt egészségügyi adatoknak rendkívüli jelentősége van mind a beteg, mind a közegészségügyi hatóság, mind pedig az egészségbiztosító tekintetében. A TAJ számtól megfosztott adatok már semmilyen epidemiológiai, ellátás-szervezési elemzésekre, betegút követésre nem alkalmasak. Ennek érdekében a záró rendelkezések között szükséges az egészségügyi és a hozzájuk kapcsolódó személyes adatok kezeléséről és védelméről szóló 1997. évi XLVII. törvény kis terjedelmű módosítása is. Az egészségbiztosítónál kezelt adatok 10 évről 15 évre kiterjedő megőrzését több szempont indokolja. A beteg szempontjából azért lényeges, mert amennyiben a beteg az egészségügyi ellátásával, avagy üzleti biztosításával (mely érinti egészségügyi ellátását) kapcsolatosan pert indít, az OEP csupán akkor szerez tudomást erről, ha valamelyik fél megkeresi. Egy ilyen perben perdöntő lehet az első ellátás helye, ideje, az akkor megállapított diagnózis. Ha a beteg gyógyulása éveket vesz igénybe, majd néhány évig peren kívül*

Szegedi Törvényszék
23.P.20.216/2016/9.

egyezkedik, és ezt követően indít pert, az első ellátástól akár 15 év is elmúlhat az OEP első megkereséséig. A hatóság szempontjából is indokolt a hosszabbítás, ugyanis pl. egy büntetőügyben a hatóság több évre visszamenőleg is tudni akarja, hogy az adott személy állt-e gyógykezelés alatt és milyen diagnózissal. Az ilyen kérdésekre az OEP adatbázisa tud hitelt érdemlő választ adni. Tudományos szempontból figyelembe veendő, hogy az egészségi állapot alakulásával, bizonyos betegségek elterjedésével, nemzetközi összehasonlító statisztikák készítésével csak akkor lehet foglalkozni, ha megfelelő adatok állnak rendelkezésre.”

6.) Az Eüak. 22. § (6) bekezdését az egyes egészségügyi és egészségbiztosítási tárgyú törvények módosításáról szóló 2014. évi CXI. törvény 14. § a) pontja a következőképpen módosította:

„Az Eüak. 22. § (6) bekezdésében az „azok felvételétől számított 15 évig” szövegrész helyébe az „az egészségbiztosítási szerv nyilvántartásába való bekerüléstől számított 30 évig” szöveg lép.”

A módosítás 2015. január 1-jén lépett hatályba (a módosító törvény 138. § (2) bekezdés értelmében), a módosító törvény átmeneti rendelkezést nem tartalmazott.

A módosító törvény indokolásának a 14. §-hoz fűzött szövege szerint: *„Az egészségbiztosítási szerv által a kötelező egészségbiztosítás terhére igénybe vehető szolgáltatások rendelkezésre és nyújtásával, valamint az ellátások finanszírozásával kapcsolatban megismert adatokra vonatkozó adatkezelési időtartam 15 évről 30 évre történő meghosszabbítása egyrészt igazodik az Eüak. általános adatmegőrzési előírásához, másrészt költséghatékonyabbá teszi az OEP adatgyűjtéseit. A kiterjesztett időtartam eredményesebbé tenné továbbá az adatokon végzett hosszú távú kutatások eredményeinek felhasználását is.”*

7.) A felperes 2015. október 30. napján azzal a kéressel fordult az alpereshez, hogy a rá vonatkozó, 2005. előtt keletkezett személyes adatait törölje. Az alperes a 2015. november 18. napján kelt válaszlevelében arról tájékoztatta a felperest, hogy az Eüak. 22. § (6) bekezdésének az adatkezelés felhatalmazására, illetőleg törlésére vonatkozó jogszabályszoveg a kért időszakban több alkalommal módosult, amely azonban az átmeneti rendelkezés hiányában nem ad egyértelmű útmutatást, így eltérő jogértelmezési gyakorlatot eredményezhet. Tekintettel arra, hogy az adatok törlése, illetve anonimizálása visszafordíthatatlan, jelezte, hogy a jogalkotó eredeti céljának és jogértelmezésre vonatkozó álláspontjának megismerése céljából megkereséssel fordul az Emberi Erőforrások Minisztériumához (EMMI), akinek válaszáig a felperes szíves türelmét kérte.

A felperesi megkeresésre az alperes a keresetlevél benyújtását követően, 2016. január 28. napján kelt válaszlevelében jelezte, hogy a felperes 2005. január 1. napja előtt keletkezett adatainak törlésére, illetve anonimizálására vonatkozó kérelme nem teljesíthető. Hivatkozott a jogalkotásról szóló 2010. évi LXXX. törvény (a továbbiakban: Jat.) 15. §-ára, amely szerint a jogszabályi rendelkezést a hatályba lépést követően keletkezett tényekre kell alkalmazni. Az Eüak. 2015. január 1. napjától hatályos 22. § (6) bekezdésében szabályozott 30 éves adatmegőrzési idővel kapcsolatban - az EMMI-vel egyeztetett álláspontjaként - utalt arra, hogy adat kezelésére vonatkozó permanens felhatalmazási szabályhoz kapcsolódó előírásban jogi tényként nem a megőrzési időt, hanem az adatok személyes azonosítástól történő megfosztásának kötelezettségét kell figyelembe venni. Álláspontja az volt, a hatályos szabályok alapján az adat kezelése során a nyilvántartásában kezelt és az Eüak. hatálya alá tartozó adatok tekintetében - az adatoknak a nyilvántartásba való bekerülésétől számított - 30 éves adatmegőrzési időtartamot kell figyelembe venni.

II.

1.) A felperes keresetében az alperes által kezelt, az Egészségbiztosítási Alapból finanszírozott

Szegedi Törvényszék
23.P.20.216/2016/9.

egészségügyi ellátásai (járó- illetve fekvőbeteg ellátásokkal, vényre kiváltott gyógyszerekkel kapcsolatos), 2005. január 1. előtt keletkezett elszámolási adatainak elsődlegesen törlésére, másodlagosan személyazonosításra alkalmatlan formára hozására kérte kötelezni az alperest, perköltségeiben való marasztalás mellett.

Keresete indoklásául előadta: a 2005. előtt keletkezett személyes adatok törvényes megőrzési ideje 10 év, amely 2015-ben járt le. Kifejtette, hogy az Eüak. eredetileg nem határozta meg az ellátásokról gyűjtött, a különleges személyes adatok körébe tartozó szenzitív adatok megőrzési idejét, e jogalkotási hiányosságot a jogalkotó 2007-ben pótolta azzal, hogy az őrzési időt 5 évben állapította meg. A számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (a továbbiakban: Számviteli tv.) azonban az államháztartás alá tartozó intézmények számára 10 éves adatmegőrzési időt ír elő, így a két törvényi előírás között ellentmondás keletkezett, amelyet a jogalkotó úgy szüntetett meg, hogy ismételt jogszabály módosítással a megőrzési időt 10 évre emelte. Ezt követően 2009. január 1. napjától 15 évre, 2015. január 1. napjától pedig 30 évre változott az adatok őrzési ideje.

A felperes álláspontja szerint az alperes a 2015. január 1. napjától 30 évre emelkedett adatmegőrzési időt visszamenőlegesen, azaz a 2015. január 1. előtt keletkezett adatokra vonatkozóan is alkalmazza.

Utalt a pert megelőzően lefolytatott levelezésük tartalmára.

Keresetének jogalapjaként az információs önrendelkezési jogról és az információs szabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Infotv.) 22. § (5) bekezdését és 17. § (2) bekezdésének d) pontját jelölte meg.

Jogi indoklásának lényege szerint a személyes adatok megőrzési idejét jogszerűen nem lehet visszamenőlegesen megváltoztatni, a jogszabály visszamenőleges hatályú módosításának alkotmányos alapja nincs, annak kizárólagos célja az adatok megszerzése és „egyben tartása”, figyelmen kívül hagyva a felperes alapvető információs önrendelkezési jogát. Utalt arra is, hogy a 30 éves megőrzési idő visszamenőleges alkalmazásával lényegében időbeli korlát nélküli adatforrás („bizonyíték raktár”) keletkezik, amely az alapvető jogok aránytalan korlátozását eredményezi. Rámutatott: az őrzési idő ilyen alkalmazása tudományos kutatások érdekében sem indokolható, mert a Magyar Állam a 76/2004. (VIII.28.) ESzCsM rendelettel az alperes adatbázisának úgynevezett pszeudonimizált (visszakövethető módon kódolt) másolatát hozta létre, amelynek a célja a kutatási adatok biztosítása volt.

Hivatkozott továbbá a Jat. 15. § (1) bekezdésében foglaltakra, valamint az Alkotmánybíróság több határozatára, amelyekből megállapítható, hogy maga az Alkotmánybíróság is - éppen a visszamenőleges jogalkalmazás tilalma miatt - a jövőre nézve („*pro futuro*”) tiltotta meg az adott határozatával érintett adatgyűjtést.

Hangsúlyozta továbbá, hogy a 30 éves megőrzési idő alkalmazása tudományos, kutatási és statisztikai célból szükséges lehet, azonban az e célokból megőrzött adatok más célra egyáltalán nem használhatóak fel.

2.) A felperes keresetlevelében, valamint 6. sorszámú beadványában **előzetes döntéshozatali eljárást** kezdeményezésére irányuló indítványt is előterjesztett, amelyet a törvényszék 7. sorszámú végzésével bíralt el.

III.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte az elsődleges és a másodlagos kérelem tekintetében is. Hivatkozott arra, az Eüak. 22. § (6)

Szegedi Törvényszék
23.P.20.216/2016/9.

bekezdésének egyes módosításai folytán kialakult jelenlegi, 2015. január 1. napjától hatályos rendelkezése - a korábban hatályos, a jogalkotásról szóló 1987. évi XI. törvény (a továbbiakban: régi Jat.) 12. § (2) bekezdésével és a jelenleg hatályos Jat. 15. § (1) bekezdésével összevetve - nem zárta illetve zárja ki, hogy az adatkezelés időtartamát a hatályba lépéskor már kezelt adatokra vonatkozóan is alkalmazza. Így átmeneti rendelkezés hiányában is jogszerűn alkalmazza a megemelt őrzési időket a korábban keletkezett, illetve nyilvántartásába vett adatokra. Utalt arra is, hogy a hivatkozott módosításhoz kapcsolódó jogalkotói szándék a nemzeti adatvagyon védelmén túl az is volt, hogy ekként valósulhat meg az összhang az Eüak. általános megőrzési előírásaival, különös tekintettel arra, hogy hasonlóan hosszabb ideig tartó adatkezelés volt már korábban is biztosítva a különböző regiszterek számára.

Álláspontja szerint a kiterjesztett időtartam eredményesebbé teszi az egészségbiztosítási szervekről szóló 319/2010. (XII.27.) Korm. rendeletben rögzített és ellenkérelmében ismertett egészségbiztosítási feladatainak maradéktalan ellátását (így az egészségbiztosítást érintő folyamatok elemzését és értékelését, rövid-, közép- és hosszú távú fejlesztési koncepciók kidolgozását, továbbá a területi egészségügyi ellátás megszervezése módszertanának kialakítását, az egészségügyi szakellátási kapacitásokkal és ellátási területekkel kapcsolatos eljárások keretében ellátott feladatok, az egészségügyi finanszírozással összefüggő fejlesztési, elemzési és értékelési, kutatási, szakértői és szakmai támogatási feladatok ellátását, a kormány által meghatározott szakkérdésekben történő szakértői eljárását, illetve jogszabályban foglalt feladatkörében történő statisztikai adatgyűjtését és elemzését).

Kiemelte: az adatok anonimizálása minősül annak a jogi ténynek, amely alapján beáll az alperes jogszabályban meghatározott kötelezettsége, így minden esetben az esetleges törlés időpontjában hatályos jogszabályt kell alkalmazni. Ebből az is következik, hogy ha a törlésre irányuló kérelem beérkezésének időpontjában a felperes által törölni kért adatok tekintetében az egészségbiztosítási szerv nyilvántartásába bekerülésétől számított 30 év még nem telt el, az adat kötelező, törvény erejénél fogva beálló anonimizálására lehetőség nincsen.

Hivatkozott arra is, hogy az Infotv. 17. § (2) bekezdés d) pontjában foglaltakon alapuló törlés feltételei sem állnak fenn, tekintettel arra, hogy az adatkezelés célja változatlanul fennáll, továbbá az adatok tárolásának törvényben meghatározott határideje sem telt el.

IV.

A fenti tényállást a törvényszék a felek nyilatkozatai, a csatolt iratok, valamint a hivatkozott jogszabályok tartalma alapján állapította meg.

V.

A kereset a másodlagos kérelem tekintetében alapos, azt meghaladóan alaptalan.

VI.

A perben eldöntendő jogkérdés az volt, hogy az Eüak. 22. § (6) bekezdésének 2015. évi január 1. napjától hatályos, az őrzési idő tekintetében 30 évre módosított rendelkezése a felperes 2005. január 1. napja előtt keletkezett, az alperes által kezelt egészségügyi adataira kiható hatályú-e.

Szegedi Törvényszék
23.P.20.216/2016/9.

A törvényszék egyetértett a felperes álláspontjával abban a tekintetben, hogy e kérdés megválaszolásánál a jogalkotásról szóló (korábbi, illetve jelenleg hatályos) törvényeknek az időbeli hatállyal kapcsolatos rendelkezéseiből kell kiindulni.

A Jat. 2. § (2) bekezdése szerint:

„Jogszabály a hatályba lépését megelőző időre nem állapíthat meg kötelezettséget, kötelezettséget nem tehet terhesebbé, valamint nem vonhat el vagy korlátozhat jogot, és nem nyilváníthat valamely magatartást jogellenessé.”

A Jat. 2. § (4) bekezdése szerint:

„A jogszabályok megalkotásakor biztosítani kell, hogy a jogszabály

a) megfeleljen az Alaptörvényből eredő tartalmi és formai követelményeknek,

b) illeszkedjen a jogrendszer egységébe,

c) megfeleljen a nemzetközi jogból és az európai uniós jogból eredő kötelezettségeknek és

d) megfeleljen a jogalkotás szakmai követelményeinek.”

A Jat. 15. § (1) bekezdése szerint:

„A jogszabályi rendelkezést - ha jogszabály eltérően nem rendelkezik - a hatályba lépését követően

a) keletkezett tényekre és jogviszonyokra, valamint

b) megkezdett eljárási cselekményekre

kell alkalmazni”.

A Jat.-nak a visszamenőleges hatállyal (visszaható hatállyal) kapcsolatos 2. § (2) bekezdése tartalmilag megfeleltethető a régi Jat. 12. § (2) bekezdésének, amely szerint: *„A jogszabály a kihirdetését megelőző időre nem állapíthat meg kötelezettséget, és nem nyilváníthat valamely magatartást jogellenessé.”*

A jelenleg hatályos Jat. 2 - 5. §-ához fűzött részletes indokolás szerint: *„A törvény összefoglalja és törvényben rögzíti a jogalkotás legalapvetőbb tartalmi követelményeit: az egyértelmű értelmezhetőségét követelményét, a visszaható hatály tilalmát, a felkészülési idő biztosításának szükségességét. Ezek a követelmények az Alkotmánybíróság értelmezésében az Alkotmányból eredő szabályok, amelyeket azonban a jogalkotási törvény tartalmilag megismételhet.”*

A törvényszék rámutat: a visszaható hatály (visszamenőleges jogalkalmazás) tilalma a magyar - és a nemzetközi jogi, valamint az európai uniós - jogrend egyik legalapvetőbb, a jogállamiságot, a jogbiztonságot kifejező, azt biztosító garanciális elve, amely szabályozási tárgykörtől függetlenül, általános jelleggel irányadó mind a jogalkotás, mind a jogalkalmazás tekintetében.

E jogelv töretlen érvényesülése számos felsőbbbírósi döntésben és az Alkotmánybíróság gyakorlatában is folyamatosan tetten érhető. Csupán példázó jelleggel: más-más aspektusban utalt rá a Kúria - korábban Legfelsőbb Bíróság - számos határozatában, így közigazgatási határozatokkal összefüggésben (pl.: KGD1994.187, BH2010.23., KGD2010.35, KGD2014.31., KGD2014.186.), továbbá önkormányzati tanács eljárása kapcsán (pl.: BH2016.29.), de ismert gazdasági perben hozott felsőbbbírósi határozat is (pl.: Győri Ítéletábla BDT2012.2620. szám alatt közzétett eseti döntése).

Ezen túlmenően - amint arra a felperes is helytállóan hivatkozott - az Alkotmánybíróság is számos határozatában utalt a jogállamiság ezen alapvető elvére (így a felperes által hivatkozottakon túl például a 27/2007. (V.17.) AB határozatban).

Az Eüak. jelen perben érintett 22. § (6) bekezdésének folyamatosan változó tartalma - az őrzési

Szegedi Törvényszék
23.P.20.216/2016/9.

idő tartama és a kezdőidőpont - tekintetében a törvényszék az Alaptörvény 28. cikkében megfogalmazott értelmezési követelményre is utal. Eszerint: „*A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.*”

A személyes adatok védelmét legmagasabb szinten az alaptörvény VI. cikkének (2) bekezdése biztosítja.

A perben eldöntendő jogkérdést, az Eüak. 22. § (6) bekezdésének az őrzési idő tekintetében 30 évre módosított rendelkezése visszamenőleges hatályát alapvetően az Alaptörvény idézett rendelkezései, valamint a régi és jelenleg hatályos Jat. előírásainak összevetésével kellett elbírálni.

A törvényszék álláspontja szerint az alperesi jogértelmezés az Alaptörvény 28. cikkével, továbbá a régi és a jelenleg hatályos Jat. fentebb idézett rendelkezéseivel nem indokolható és mindezekon keresztül a visszamenőleges jogalkotás tilalmával kapcsolatos következetes jogalkalmazási gyakorlatnak sem felel meg: annak „eredményeként” a nyilvántartásba bekerült adatok az aktuális jogszabályi módosítások által elvileg bármeddig személyazonosításra alkalmas módon válnának kezelhetővé és felhasználhatóvá, amely semmilyen, akár az Eüak-ban, akár az Infotv-ben megfogalmazott adatkezelési céllal nem lenne összeegyeztethető.

A személyazonosításra alkalmas módon, elvileg szinte korlátlan ideig történő adatkezelés magának az Eüak-nak az alperesre vonatkozó rendelkezéseivel sem indokolható. A törvényszék utal arra, hogy az Eüak. 22. § (6) bekezdésének többször módosított rendelkezései - a 2007. évi január 1-jei módosítást követően (amely az őrzési idő után törlési kötelezettséget írt elő) - minden esetben a személyazonosításra alkalmatlan formátumú adattárolást tették/teszik lehetővé az alperes - és az egészségbiztosítási rendszer - költségvetési tervezéssel, statisztikai és kutatási célú felhasználásával összefüggő tevékenységével kapcsolatban, a folyamatosan módosított őrzési idő lejártát követően. Továbbá: a törvényszék a visszamenőleges jogalkalmazás tilalmát nemcsak az őrzési idő tartama, hanem az adatok őrzési idejének kezdő időpontja tekintetében is szükségesnek látta értelmezni. Az adatok „felvételétől” (2007. január 1-től), illetve az „egészségbiztosítási szerv nyilvántartásába való bekerüléstől” (2015. január 1-től) megfogalmazás két, időben eltérő időpontot jelent. Az utóbbi megfogalmazás az adat érintettjére nyilvánvalóan terhesebb - hosszabb időtartamú - kötelezettséget telepít, amely a Jat. 2 § (2) bekezdésébe ütközik.

Ehhez kapcsolódóan a törvényszék nem értett egyet az alperesnek a jogi tény keletkezésével kapcsolatos álláspontjával sem: miután a 2015. január 1-től hatályos rendelkezés visszamenőlegesen nem alkalmazható, az ekkortól hatályos szövegben megfogalmazott „egészségbiztosítási szerv nyilvántartásába való bekerüléstől” kitétel sem lehet irányadó, így az őrzési idő kezdete a korábbi jogszabályi rendelkezés szerinti, az adatok „felvételétől”, azaz keletkezési időpontjától számítható. Ezért rendelkezett a törvényszék ítéletében a 2005. január 1. előtt keletkezett adatokról.

A törvényszék egyetértett azzal a felperesi indokolással is, hogy más (államháztartási, illetve büntetőjogi) jogági szabályok sem indokolják a személyazonosításra alkalmas módon történő adattárolást.

Ugyanakkor az Eüak. 22. § (6) bekezdésének az Alaptörvény 28. cikke alapján történő értelmezése útján az a következtetés vonható, hogy a személyazonosításra már nem alkalmas - e jellegétől megfosztott - perbeli (felperesi ellátási) adatok további tárolása már kívül esik a visszamenőleges

Szegedi Törvényszék
23.P.20.216/2016/9.

hatályú jogalkalmazás kérdéskörén, figyelemmel arra, hogy ez már 2007. július 25. napjától lehetséges volt, ugyanakkor lehetővé teszi az immár anonim formában történő adatkezelést, és a törvényi céloknak megfelelő felhasználást.

Minderre tekintettel a törvényszék a visszamenőleges jogalkalmazás tilalmának alapvető, garanciális szabálya miatt az adatok személyazonosításra alkalmas módon történő, visszamenőleges tárolását ítélte jogellenesnek, amelyre tekintettel a felperes másodlagos kereseti kérelme alapján a rendelkező részben írtak szerint határozott. A személyazonosításra alkalmas jellegű megfosztott adatok törlésére irányuló kérelmet azonban nem ítélte alaposnak, ezért az elsődleges kereseti kérelmet elutasította.

VII.

A felek egyenlő (50 – 50 %) arányban bizonyultak pernyertesnek, illetve pervesztesnek. Ehhez igazodott a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a perköltség viselésére vonatkozó rendelkezés, amelynek jelen esetben kizárólag a felek jogi képviselőivel kapcsolatban felmerült költségekre kellett vonatkoznia figyelemmel arra, hogy a peres eljárás az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 57. § (1) bekezdés o) pontja alapján illetékmentes.

VIII.

Az ítélet elleni fellebbezési jogot a Pp. 233. § (1) bekezdése biztosítja. A rendelkező részben írt tájékoztatást a törvényszék a Pp. módosított 256/A. §-a alapján, az ítéletábla előtti eljárásban kötelező jogi képviselővel kapcsolatban a 73/A. § (1) bekezdés a) pontja alapján adta.

Szeged, 2016. március 30.

dr. Cseh Attila s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül:

Barnáhné Harsányi Edit
tisztviselő